

OSUDOVÉ SETKÁNÍ

Nedočkavě přecházím po pokoji a čekám na telefon. Ta noha zase dneska pekelně bolí. Z myšlenek na bolest mně vytrhne zvuk telefonu. V telefonu se ozývá hlas mého zetě a já slyším : „Tatínku tak jste děda !. Je to holka, jmenuje se Usedám v slzách ale šťasten do křesla a hlavou se mi honí myšlenky ze to tak vůbec nemuselo být...

Byl jeden z těch pošmourných podzimních dnů. Blížil se konec služby a už jsem se těšil domů za manželkou a malou dcerkou. V tom se ozval pronikavý zvuk sirény. Poplach. Během několika málo okamžiků jsme seděli s kamarády ve službě v našem autě a mířili jsme k požáru. Máme jen pár kusých informací. Víme kde a co hoří ale nic víc. Volající na 112 byl vyděšený a operátorky s ním prý měly plné ruce práce. Stihnu akorát krátkou modlitbu, pokřičovat se a už dojíždíme na místo. Už to vidím, hořící rodinný dům, plameny začínají dům stravovat s čím dal větší intenzitou. Vysedáme a začínáme bojovat s plameny. U domu vidím křičící ženu. Do domu se pokouší dostat muž. I on má v očích ten zvláštní pohled – odhodlaný a zároveň poraženecký. I přesto že je popálený a jen v místy už ohořelém pyžamu to nevzdává. Znovu zaslechnu křičící ženu: „ Syna ! Zahraňte mého syna ! „ Muže odvádí kolega a já s mým parťákem můžeme vběhnout do domu zkusit zachránit toho kluka. Běžíme po schodech do 2. patra. Kolem nás je plno dýmu a šlehajících plamenů. Instinktivně směřujeme do místnosti, ke které se ubíral ženin zrak. Jsme tady - dětský pokoj. Hledáme jako zběsilí kde se dá, ale nic. Přecházíme do další místnosti. Tady taky nic. To není možné. Jdeme dál. Opět nic. Dřevěné schodiště začíná stravovat oheň. Horní skříňka! Probleskne mi hlavou. Vracím se do dětského pokoje. Otvírám horní skříňku a v ní nacházím bezvládné tělíčko malého klučiny. Jak se tam jen proboha dostal. Jak jsme to mohli přehlédnout. Do hlavy se řítí tisíce otázek ale není čas na odpovědi. Musíme odsud pryč S klučinou v náručí vybíhám z pokoje. Snad ty schody ještě vydrží. Parťák už je dole čeká na nás. Začínám sbíhat schody. Drží. Už jsme téměř dole, když tu najednou cítím, že schod pode mnou to už nezvládl. Přitisknu to malé tělíčko k sobě a čekám náraz.... Pomalu otevírám oči. Světlo se mi dere do očí. Je čisté a pronikavé. Kde to jsem ? „Tatínku !“ Otáčím hlavu za hlasem. „ Kristýnko!“ V obrysech poznám svou milovanou dcerku.... A je to tady zase. Křest nováčků. Pomalu se šourám na dvůr. Ty zatracené schody nejsou s mou nohou ani po tolika letech dobří kamarádi. Přece jen na několikrát zlomená noha zpevněná kusy železa a šrouby není ke zdolávání schodů zrovna tím nejlepším. Při nástupu se můj pohled setká s pohledem jednoho z nováčků. Je to zvláštní. Jako by se mi tím pohledem podíval až do duše. Po nástupu přichází ke mně, podává mi ruku, podívá se mi znova tím zvláštním pohledem do očí a řekne „ Děkuji.“

To samé děkuji jsem jsem prožil ještě jednou. A to když si bral mou dceru Kristýnku. Pomalu vstávám z křesla. Noha už tak nebolí. Děkuji! Ano, to stejné děkuji teď budu muset říct já, až se s Jirkou uvidím. A nejen s ním. Ale i s mou dcerkou a její dcerkou – mou právě narozenou vnučkou. A to vše začalo toho jednoho podzimního večera, kdy se mi blížil konec služby a když se náhle rozezněla siréna